

Prof. Michael Hudson: Pozice Německa v americkém novém světovém řádu

- CZ24 News | 4. listopadu 2022

NĚMECKO: Německo se stalo ekonomickým satelitem americké nové studené války s Ruskem, Čínou a zbytkem Eurasie. Německo a další země NATO dostaly pokyn, aby na sebe uvalily obchodní a investiční sankce, které přechájejí dnešní zástupnou válku na Ukrajině. Americký prezident Biden a mluvčí jeho ministerstva zahraničí vysvětlili, že Ukrajina je pouze úvodní arénou v mnohem širší dynamice, která rozděluje svět na dvě protichůdné skupiny ekonomických aliancí. Tento globální zlom slibuje deseti- či dvacetiletý boj o to, zda bude světovou ekonomikou, unipolární dolarová ekonomika soustředěná na USA, nebo multipolární, multiměnový svět soustředěný do nového euroasijského jádra se smíšenou veřejnou a soukromou ekonomikou.

Prezident **Biden** toto rozdělení charakterizoval jako rozdělení na **demokracie a autokracie**. Tato terminologie je typickým orwellovským double-speakem (dvoj-smyslným). Pod pojmem „**demokracie**“ se rozumí USA a spřátelené západní finanční oligarchie. Jejich cílem je přesunout ekonomické plánování z rukou volených vlád na Wall Street a další finanční centra pod kontrolou USA. Američtí diplomaté využívají Mezinárodní měnový fond a Světovou banku k tomu, aby se domohli privatizace světové infrastruktury a závislosti na amerických technologiích, vývozu ropy a potravin.

„**Autokracií**“ Biden myslí země, které se **brání** financionalizaci a privatizaci. V praxi americká rétorika obviňuje Čínu z autokratické regulace ekonomiky s cílem podpořit vlastní hospodářský růst a životní

úroveň, především tím, že finance a bankovníctví zůstávají veřejnými službami na podporu materiální ekonomiky výroby a spotřeby. V podstatě jde o to, zda budou ekonomiky plánovány bankovními centry za účelem vytváření finančního bohatství – privatizací základní infrastruktury, veřejných služeb a sociálních služeb, jako je zdravotnictví, do monopolů, nebo zvyšováním životní úrovně a prosperity tím, že bankovníctví a tvorba peněz, veřejné zdravotnictví, školství, doprava a komunikace zůstanou ve veřejných rukou.

Zemí, která v tomto globálním zlomu utrpěla **největší** „vedlejší škody“, je **Německo**. Jako nejvyspělejší průmyslová ekonomika Evropy je německá ocel, chemikálie, plasty, strojírenství, automobilový průmysl a další spotřební zboží nejvíce závislé na dovozu ruského plynu, ropy a kovů od hliníku po titan a palladium. Přestože byly vybudovány dva plynovody Nord Stream, které měly Německu zajistit nutnou levnou energii, bylo Německo donuceno, aby se od ruského plynu odstříhlo a deindustrializovalo. To znamená konec jeho hospodářské převahy. Klíčem k růstu HDP v Německu, stejně jako v jiných zemích, je spotřeba energie na pracovníka.

Potírské sankce činí dnešní novou studenou válku ze své podstaty protiněmeckou. Americký ministr zahraničí **Anthony Blinken** prohlásil, že Německo by mělo nahradit levný ruský plyn z plynovodů drahým americkým plynem LNG. Aby Německo mohlo tento plyn dovážet, bude muset rychle vynaložit více než **5 miliard** dolarů jenom na vybudování přístavních kapacit pro odbavení tankerů LNG. Následkem bude naprostá ztráta konkurence německého průmyslu. Rozšíří se bankroty, sníží se zaměstnanost a pronatovší představitelé Německa nastolí chronickou depresi a pokles životní úrovně.

Většina politických teorií předpokládá, že národy budou jednat ve vlastním zájmu. V opačném případě jsou satelitními zeměmi, které nemají kontrolu nad svým osudem. Německo podřizuje svůj průmysl a životní úroveň diktátu americké diplomacie a vlastnímu zájmu amerického ropného a plynárenského sektoru. Nejhorší je, že to činí zcela dobrovolně, nikoliv z důvodu vojenské síly, ale z ideologického přesvědčení, že světovou ekonomiku by měli řídit američtí plánovači studené války. *(Moje poznámka, myslím, že se v tom pan profesor mýlí. Žádné ideologické přesvědčení, ale trvalý stav okupace Německa USA nepřetržitě od skončení 2. světové války na dobu 99 let.)*

Někdy je snazší pochopit dnešní dynamiku, když se odpoutáme od své vlastní bezprostřední situace a podíváme se na historické příklady politické diplomacie, která rozděluje dnešní svět. Nejbližší paralelou, kterou mohu najít, je středověký evropský boj římského papežství proti německým králům, císařům **Svaté říše římské**, ve 13. století. Ten konflikt rozdělil Evropu podobně jako dnes. Řada papežů exkomunikovala Fridricha II. a další německé panovníky a mobilizovala spojence k boji proti Německu a jeho kontrole jižní Itálie a Sicílie.

Západní antagonismus proti Východu podnítily **křížové výpravy** (1095-1291), stejně jako je **dnešní studená válka křížovou výpravou** proti ekonomikám ohrožujícím dominanci USA ve světě. Středověká válka proti Německu se vedla o to, kdo má ovládat křesťanskou Evropu: papežství, přičemž papežové se stávali světskými císaři, nebo světští vládcí jednotlivých království tím, že si nárokovali moc morálně je legitimizovat a akceptovat.

Středověkou evropskou obdobou **americké** nové studené války proti Číně a Rusku bylo velké schizma v roce 1054. **Papež Lev IX.** požadoval **unipolární** kontrolu nad křesťanstvem a exkomunikoval pravoslavnou církev s centrem v Konstantinopoli a veškeré křesťanské obyvatelstvo, které k ní patřilo. Jediné biskupství, Řím, se odřízlo od celého tehdejšího křesťanského světa, včetně starobylých patriarchátů Alexandrie, Antiochie, Konstantinopole a Jeruzaléma.

Toto odtržení způsobilo římské diplomacii politický problém: **Jak udržet všechna západoevropská království pod svou kontrolou a nárokovat si od nich právo na finanční dotace.** Tento cíl

vyžadoval podřídít světské krále papežské náboženské autoritě. V roce 1074 vyhlásil Řehoř VII. zvaný Hildebrand, 27 papežských diktátů, v nichž nastínil správnou strategii, jak si Řím může upevnit svou moc nad Evropou.

Tyto papežské požadavky jsou nápadně podobné dnešní **americké diplomacii**. V obou případech vyžadují vojenské a světské zájmy sublimaci v podobě ideologického křížáckého ducha k upevnění pocitu solidarity, jenž vyžaduje každý systém imperiální nadvlády. Tato logika je nadčasová a univerzální.

Papežský diktát byl radikální ve dvou hlavních ohledech. Především povýšil římského biskupa nad všechna ostatní biskupství a vytvořil tak moderní papežství. Klausule 3 stanovila, že **pouze papež** má právo investitury ke **jmenování** biskupů nebo k jejich sesazení či dosazení. Klausule 25 to ještě umocňovala a dávala právo jmenovat (nebo sesazovat) biskupy papeži, nikoli místním vládcům. A klause 12 dávala papeži právo **sesazovat císaře** v návaznosti na klause 9, která zavazovala „všechna knížata líbat nohy pouze papeži“, aby mohla být považována za legitimní vládcu.

Stejně tak si dnes **američtí diplomaté** nárokují **právo** určovat, kdo má být uznán za **hlavu státu**. V roce 1953 svrhli zvoleného íránského vůdce a nahradili ho šáhovou vojenskou diktaturou. Tento princip dává americkým diplomatům právo sponzorovat „barevné revoluce“ za účelem změny režimu, jako je například jejich sponzorování latinskoamerických vojenských diktatur vytvářejících klientské oligarchie sloužící americkým korporátním a finančním zájmům. **Státní převrat na Ukrajině** v roce 2014 byl jen nejnovějším uplatněním tohoto **práva USA** jmenovat a sesazovat vůdce.

Nedávno američtí diplomaté jmenovali **Juana Guaidóa** hlavou venezuelského státu namísto zvoleného prezidenta a předali mu zlaté rezervy této země. Prezident **Biden trval na tom**, že Rusko musí **odvolat Putina** a dosadit na jeho místo proamerického vůdce. Toto „právo“ na výběr hlavy státu je konstantou politiky USA, která se táhne celou dlouhou historií jejich politického vměšování do světových a evropských politických záležitostí od druhé světové války.

Druhým radikálním rysem papežského diktátu bylo **vytlačení veškeré ideologie** a politiky, která se **rozcházelá** s papežskou autoritou. Doložka 2 stanovila, že pouze papež může být nazýván „univerzálním“. Jakýkoli nesouhlas byl z definice kacířský. Klausule 17 uváděla, že bez papežské autority nelze žádnou knihu považovat za kanonickou.

Podobný požadavek, jaký vznáší dnešní americká ideologie financionalizovaného a privatizovaného „**volného trhu**“, což znamená deregulaci vládní moci při formování ekonomiky v jiných zájmech, než jsou zájmy **finančních a korporátních elit** soustředěných v USA.

Požadavek univerzálnosti v dnešní studené válce je zahalen do názvu „**demokracie**“. Definice demokracie v dnešní nové studené válce je však jednoduše „**proamerická**“, konkrétně neoliberální privatizace jako nové ekonomické náboženství sponzorované Spojenými státy. Tato etika je považována za „**vědu**“, jako v případě kvazi **Nobelovy ceny za ekonomické vědy**. To je moderní eufemismus pro neoliberální ekonomický brak chicagské školy, úsporné programy MMF a daňové zvýhodňování bohatých.

Papežský diktát vytyčil strategii uzamčení unipolární kontroly nad světskými říši. Prosazoval **papežskou nadřazenost** nad světskými králi, především nad německými císaři Svaté říše římské. Článek 26 dával **papežům pravomoc exkomunikovat** každého, kdo „**není v míru s římskou církví**“. Z této zásady vyplývala závěrečná klause 27, která papeži umožňovala „zbavit poddané věrnosti bezbožníkům“. To podnítilo středověkou verzi „**barevných revolucí**“, které měly přinést změnu režimu.

To, co spojovalo země v této solidaritě, byl antagonismus vůči společnostem, které nepodléhaly centralizované papežské kontrole – **muslimští nevěřící**, kteří drželi Jeruzalém, a také francouzští kataři a všichni ostatní, kteří byli považováni za kacíře. Především to bylo nepřátelství vůči regionům, které byly dostatečně silné na to, aby odolaly papežským požadavkům na finanční daně.

Dnešní obdobou takové ideologické moci exkomunikovat kacíře, kteří se vzpírají požadavkům na poslušnost a úlitbu, je **Světová obchodní organizace, Světová banka a Mezinárodní měnový fond**, které diktují ekonomické postupy a stanovují „podmínky“, jimiž se vlády všech členských zemí musí řídit pod hrozbou **amerických sankcí**, moderní verze exkomunikace zemí, které nepřijaly americkou svrchovanost. Článek 19 diktátu stanovil, že **papeže nesmí nikdo soudit** – stejně jako **dnes Spojené státy odmítají** podříditi své kroky rozhodnutí **Světového soudu**. Stejně tak se dnes očekává, že americký diktát prostřednictvím NATO a dalších složek (jako je MMF a Světová banka) budou americké satelity bezvýhradně dodržovat. Jak řekla **Margaret Thatcherová** o své neoliberální privatizaci, která zničila britský veřejný sektor, **There Is No Alternative (TINA)**. (Tam není žádná alternativa).

Chci zdůraznit analogii s dnešními sankcemi USA vůči všem zemím, které neplní jejich vlastní diplomatické požadavky. Obchodní sankce jsou formou exkomunikace. Ruší princip Vestfálské smlouvy z roku 1648, která učinila každou zemi a její vládcu nezávislými na cizím vměšování. Prezident **Biden** charakterizuje zásahy USA jako zajištění jeho nového protikladu mezi „**demokracií**“ a „**autokracií**“. Pod pojmem **demokracie** má na mysli **klientskou oligarchii** pod kontrolou USA, která vytváří finanční bohatství **snížováním životní úrovně** pracujících, na rozdíl od smíšené veřejno-soukromé ekonomiky zaměřené zejména na podporu životní úrovně a sociální solidarity.

Jak jsem se již zmínil, exkomunikací pravoslavné církve s centrem v Konstantinopoli a jejího křesťanského obyvatelstva vytvořilo Velké schizma osudovou náboženskou dělící čáru, která v uplynulém tisíciletí **oddělila „Západ“ od Východu**. Toto rozdělení bylo tak důležité, že ho **Vladimir Putin** citoval ve svém projevu z 30. září 2022, v němž popisoval dnešní odtržení od západních ekonomik soustředěných v USA a NATO.

Ve 12. a 13. století normanští dobyvatelé z Anglie, Francie a dalších zemí spolu s německými králi opakovaně protestovali, byli opakovaně exkomunikováni, nakonec se podřídili papežským požadavkům. Trvalo to až do 16. století, než **Martin Luther, Zwingli a Jindřich VIII.** konečně vytvořili protestantskou alternativu vůči Římu, čímž se západní křesťanství stalo multipolárním.

Proč to trvalo tak dlouho? Odpověď zní, že **křížové výpravy** poskytly organizující **ideologickou sílu**. To byla středověká analogie dnešní nové **studené války** mezi **Východem a Západem**. Křížové výpravy vytvořily duchovní ohnisko „**morální reformy**“ mobilizací nenávisti vůči „**těm druhým**“ – muslimskému Východu a stále více Židům a evropským křesťanským odpůrcům římské nadvlády. To byla středověká analogie k **dnešním** neoliberálním **doktrínám** „volného trhu“ americké finanční oligarchie a jejímu nepřátelství vůči **Číně, Rusku** a dalším národům, které se touto ideologií neřídí. V dnešní nové studené válce neoliberální ideologie Západu mobilizuje strach a nenávist vůči „těm druhým“ a demonizuje národy, které jdou nezávislou cestou, jako „**autokratické režimy**“. Vůči celým národům je podporován otevřený rasismus, jak je patrné z rusofobie a Cancelovy kultury, jež v současnosti zachvátily Západ.

Stejně jako multipolární přechod **západního křesťanství** vyžadoval **protestantskou alternativu** 16. století, je třeba, aby se **euroasijské srdce** odpoutalo **od Západu**, který se soustředí na **banky a NATO**, a to prostřednictvím alternativní ideologie, jak organizovat smíšené veřejno-soukromé ekonomiky a jejich finanční infrastrukturu.

Středověké církve na Západě byly vysávány ze svých almužen a dotací, aby přispívaly Petrovým penízem a dalšími dotacemi papežství na války, které vedlo proti těm, kteří se bránili papežským požadavkům. **Anglie** hrála roli hlavní oběti, kterou dnes hraje **Německo**. Obrovské **anglické daně** vybírané údajně na financování křížových výprav byly odkloněny na boj proti Fridrichovi II. a Konrádovi a Manfredovi na Sicílii. Toto odklonění financovali **papežští bankéři ze severní Itálie** (Lombardané a Kahorští) a stalo se královským dluhem, který se přenášel na celou ekonomiku. Angličtí baroni vedli v roce 1260 občanskou válku proti Jindřichovi II. a ukončili tak jeho spoluúčast na obětování hospodářství papežským požadavkům.

To, co ukončilo moc papežství nad ostatními zeměmi, bylo ukončení jeho války proti Východu. Když křižáci v roce 1291 ztratili Akkru, hlavní město Jeruzaléma, ztratilo papežství kontrolu nad křesťanstvím. Nebylo již žádné „zlo“, proti němuž by bylo třeba bojovat, a „dobro“ ztratilo své těžiště a soudržnost. V roce 1307 se francouzský král **Filip IV** („Spravedlivý“) **zmocnil bohatství** velkého vojenského **bankovního řádu církve, templářů** v pařížském chrámu. Také další panovníci zestátnili templáře a peněžní systém se vymanil **z rukou církve**. Bez společného nepřítel definovaného a mobilizovaného Římem **ztratilo papežství svou unipolární ideologickou moc nad západní Evropou**.

Moderním ekvivalentem odmítnutí templářů a papežských financí je **vystoupení zemí z americké nové studené války**. Odmítnutí **dolarového standardu** a amerického bankovního a finančního systému, což se právě děje, protože stále více a více zemí vidí v **Rusku a Číně** nikoli protivníky, ale velké příležitosti pro vzájemné ekonomické výhody.

Porušený slib vzájemného prospěchu mezi Německem a Ruskem

Rozpad Sovětského svazu v roce 1991 **sliboval konec studené války**. Varšavská smlouva byla rozpuštěna, Německo bylo sjednoceno a američtí diplomaté slibovali konec NATO, protože sovětská vojenská hrozba již neexistovala. Ruští představitelé se oddávali naději, že – jak se vyjádřil prezident **Putin** – vznikne nová celoevropská ekonomika od Lisabonu po Vladivostok. Očekávalo se, že hlavně Německo převeze vedoucí úlohu v investicích do Ruska a v restrukturalizaci jeho průmyslu podle efektivnějších zásad. Rusko by za tento transfer technologií platilo dodávkami plynu a ropy, niklu, hliníku, titanu a palladia.

Nepředpokládalo se, že by se **NATO** rozšířilo tak, aby hrozilo novou studenou válkou a už vůbec ne, že by podpořilo **Ukrajinu**, známou jako jednu z nejkorumpovanějších kleptokracií v Evropě, do čela které by se postavily extremistické strany identifikující se s německými nacistickými znaky.

Jak vysvětlit, proč se zdánlivě logický potenciál vzájemného zisku mezi západní Evropou a bývalými sovětskými ekonomikami změnil ve sponzorování oligarchických kleptokracií. **Zničení plynovodu Nord Stream** tuto dynamiku v kostce vystihuje. Již téměř deset let je stálým požadavkem USA, aby Německo odmítlo svou závislost na ruské energii. Proti těmto požadavkům se postavili **Gerhardt Schroeder, Angela Merkelová** a vedoucí představitelé německého byznysu. Poukazovali na zřejmou **ekonomickou logiku** vzájemného obchodu německých výrobků za ruské suroviny.

Problémem USA bylo, jak zabránit Německu ve schválení plynovodu Nord Stream 2. **Victoria Nulandová**, prezident **Biden** a další američtí diplomaté ukázali, že způsob, jak toho dosáhnout, je **podněcovat nenávist vůči Rusku**. Nová studená válka byla zarámována jako **nová křížácká výprava**. Takto **George W. Bush** popsal americký **útok na Irák** s cílem zmocnit se jeho ropných vrtů. **Státní převrat v roce 2014** sponzorovaný Spojenými státy vytvořil loutkový ukrajinský režim, který **osm let** bombardoval ruskojazyčné východní provincie. NATO tak podnítilo ruskou vojenskou odpověď. Podněcování bylo úspěšné a kýžená ruská odpověď byla náležitě označena za nevyprovokované zvěrstvo. Její ochrana civilistů byla ve sdělovacích prostředcích sponzorovaných

NATO líčena jako natolik útočná, že si zaslouží obchodní a investiční sankce, které byly od února uvaleny. **To je to, co znamená křížová výprava.**

Výsledkem je, že se svět rozděluje na dva tábory: **NATO**, jehož centrem jsou **USA**, a nově vznikající **euroasijskou koalici**. Jedním z vedlejších produktů této dynamiky je, že Německo není schopno provádět hospodářskou politiku vzájemně výhodných obchodních a investičních vztahů s Ruskem (a možná také s Čínou). Německý kancléř **Olaf Sholz** se tento týden chystá do **Číny** požadovat, aby **zrušila veřejný sektor a přestala dotovat** své hospodářství, jinak **Německo a Evropa** uvalí na obchod s **Čínou sankce**. **Neexistuje způsob**, jak by Čína mohla tento **absurdní požadavek** splnit, stejně jako Spojené státy nebo jakákoli jiná průmyslová ekonomika nepřestane dotovat své vlastní odvětví počítačových čipů a další klíčové odvětví.“ Německá **Rada pro zahraniční vztahy** je neoliberální „libertariánská“ **odnož NATO**, která požaduje **deindustrializaci Německa** a jeho obchodní **závislost na Spojených státech** s **vyloučením Číny, Ruska** a jejich spojenců. **To slibuje být posledním hřebíčkem do německé hospodářské rakve.**

Dalším vedlejším produktem americké nové studené války je ukončení jakéhokoli mezinárodního plánu na zastavení globálního oteplování. **Základním kamenem** americké ekonomické diplomacie je, aby **ropné společnosti USA** a jejich spojenců v NATO **kontrolovaly světové zásoby ropy** a zemního plynu – to znamená, aby se postavily proti pokusům o snížení závislosti na palivech na bázi uhlíku. Válka NATO v **Iráku, Libyi, Sýrii, Afghánistánu a na Ukrajině** byla o tom, aby si Spojené státy (a jejich francouzští, britští a nizozemští spojenci) udržely **kontrolu nad ropou**. To není tak abstraktní jako „demokracie vs. autokracie“. Jde o schopnost USA škodit jiným zemím tím, že jim naruší přístup k energii a dalším základním potřebám.

Bez narativu nové studené války „**dobro vs. zlo**“ ztratí americké sankce v tomto americkém útoku na ochranu životního prostředí a na vzájemný obchod mezi západní Evropou a Ruskem a Čínou svůj smysl. To je kontext dnešního boje na Ukrajině, který má být pouze prvním krokem v předpokládaném dvacetiletém boji USA za to, aby se **svět nestal multipolárním**. Tento proces uvrhne **Německo a Evropu** do závislosti na dodávkách zkapalněného **zemního plynu z USA**.

Trik spočívá v tom, že se Německo musí přesvědčit, že jeho vojenská bezpečnost závisí na Spojených státech. To, před čím Německo ve skutečnosti potřebuje ochranu, je **válka USA proti Číně a Rusku**, která marginalizuje a „**ukrajinizuje**“ Evropu.

Ze strany západních vlád nezazněly žádné výzvy k vyjednání ukončení této války, protože **na Ukrajině žádná válka vyhlášena nebyla**. **Spojené státy nevyhlašují válku** nikde, protože k tomu by podle americké ústavy bylo zapotřebí vyhlášení Kongresem. **Armády USA a NATO** tedy **bombardují**, organizují barevné revoluce, vměšují se do domácí politiky (čímž se vestfálské dohody z roku 1648 stávají zastaralými) a **zavádějí sankce**, které rozdělují Německo a jeho evropské sousedy.

Jak mohou jednání „**ukončit**“ válku, která nebyla nikdy vyhlášena a je dlouhodobou strategií totální unipolární světové nadvlády?

Odpověď zní, že k tomu nedojde, dokud nebude nahrazena alternativa k současnému souboru **mezinárodních institucí**, v jejichž středu stojí USA. To vyžaduje vytvoření **nových institucí** odrážejících alternativu k neoliberálnímu názoru zaměřenému na banky, že ekonomika by měla být privatizována s centrálním plánováním finančních center. Rosa Luxemburgová charakterizovala tuto volbu jako volbu mezi socialismem a barbarstvím. Politickou dynamiku alternativy jsem nastínil ve své nedávné knize **Osud civilizace**.

AUTOR: Michael Hudson

[ZDROJ](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ